

Marriage

A large, black, calligraphic flourish that starts under the 'M' and ends under the 'e' of 'Marriage'. It features elegant, sweeping curves and small, teardrop-like motifs.

DRUHÁ, NEBO

Boží (ne)činnost / Jednomu je smutno / Blafuj a stav / Tedy, mezi námi...

DIAMANTOVÁ?

Biblická úvaha — Boží (ne)činnost	Aleš Mostecký	4
Druhá, nebo diamantová ? —		
• Zakládání nového parku a manželství	Ludmila Trapková	5
• Na radnici, nebo v kostele	Jan Keller	6
• Anketa		8
• VOX POPULI		9
• Jednomu je smutno	Jan Keřkovský	9
Jak to chodí u sousedů — Po mši na společo	Olcha Richterová	10
Soutěž — Kdopak bude hrát?	Tomáš Groll	11
Ekooko — Domácí (al)chemie	Marek Drápal	12
Pařby bez PC — Blafuj a stav	Miroslav Fér	17
Diamantoví manželé — rozhovor	Miriam Junová	18
Tedy, mezi námi ... — zpráva	Olcha Richterová	21
Bratwurst, pizza a fondue — to je Švýcarsko — cestopis	Tomáš Groll	22
Strýček Váňa po stopadesátéprvné — recenze	Jitka Čechová	24
Mark Knopfler — recenze	Dan Jun	24
Proměněné sny — recenze	Olcha Richterová	25
SMS recenze		25
Obrazy ze života Ježíše — O touze, která leze na moruši	Pavel Prejda	26
Povodňoví dobrovolníci — zpráva	Fanda Zbořil	26
Příloha — Instantní programy	Medková, Junová	
Autor obálky Štěpán Bartošek		

VYMĚNĚNÍ, PONĚKUD DRSNÁ REALITY SHOW

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

Asi se to jednou muselo stát. Po všech těch nervy drásajících televizních reality show na téma výměna manželek v domácnosti, výměna trenýrek ve vile nebo hledání superstar zářících dva týdny přišla jedna ze životů. Spíš než show je to však příběh, ze kterého se nastávajícím rodičům může udělat soufl.

Záměna miminek v třebíčské nemocnici baví co do sledovanosti národ podobně, jako zmíněné televizní pořady. Příběh z červené knihovny na prvních stránkách novin. Jen málokdo by ho ale chtěl prožít na vlastní kůži.

Přesto mám pocit, že u některých spoluobytel české kotliny už televizní realita otu-

pila cit pro realitu životní. „Ti toho nadělají s vyměněními miminy,“ napsal někdo do internetové diskuse. „Je to jen mediální blázeň, vůbec se to nemělo řešit na veřejnosti,“ naznačil jinde ředitel zmíněné osudové nemocnice.

Většina konzumentů téhle mediální kalorické bomby ale zdá se s poškozenými soucítí. Co by se asi stalo, kdyby se kauzy nechopila média? Jednaly by úřady tak rychle? „Milá maturantko, složila jste zkoušku dospělosti, a tak vám můžeme říct, že vaši rodiče nejsou vaši,“ mohly se holčičky dozvědět za 18 let. Dejž to Pán Bůh, aby svůj příběh s velkým řehotem dávaly k dobru na maturitním večírku. ■

Foto: Matouš Pleva

Měříme život příliš jednostranně. Podle jeho délky a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit, než na to, jak jej opravdu naplnit. **TGM**

Vyhlásili půst a oblékli si žíněné suknice od největšího až po nejmenšího. ... „Kdo ví, možná že se Bůh v lítosti obrátí a odvrátí od svého planoucího hněvu a nezahyneme.“ I viděl Bůh, jak si počínají, že se odvracejí od své zlé cesty, a litoval, že jim chtěl učinit zlo, které ohlásil. - A neučinil tak. (Jon 3,5b.9n)

Určitě si přečtete i to, co je v citaci z biblického textu vynecháno.

Bůh že chtěl učinit něco zlého? Až člověka zamrazí, když něco takového čte. Zle jednajícím Bůh je ta nejhorší možná představa, jakou můžeme kdy mít. Jsem proti. Náš Bůh je láska. On je dobrý, jeho dílo, jeho jednání je dobré.

A jak je to tedy s tím, co zamýšlel učinit městu Ninive? Copak to nebylo zlé? Z našeho lidského pohledu jistě ano. Pro nás, pro Ninivské je vyvrácení jejich města jistě něčím nemilým, nepříjemným. Podle našeho hodnocení jednoznačně špatným. Takovým skutečností se bráníme jako nedobrym. Už jsme ale možná zapomněli, že skoro úplně na začátku „zlo, které páchají, vystoupilo před mou (Boží) tvář“ (Jon 1,2). Takové jednání, kterým Bůh brání našemu do nebe volajícímu zlu, se nám ovšem nezamlouvá a vzpíráme se mu. Stejně jako jsme třeba proti vyhnání z ráje, proti potopě, proti vyvrácení Jeruzaléma. Nechce se nám přiznat ani naše spoluvina na Ježíšově ukřižování. Ale copak tomu všemu nepředcházela náš, lidský hřích? Copak tím vším Bůh jenom nereaguje na to, co jsme my napáchali zlého? Nejednává tak nápravu, nestaví tak hráz velikému zlu, byť je nám to nepříjemné?

Jenomže v případě Ninive to Boží jednání zůstalo jen zamýšlené. Tohle veliké a velice hříšné město nestihl osud pověstné dvojice Sodomy a Gomory anebo méně

známých měst Adma a Šebojim (Dt 29,22; Oz 11,8). Ninive nebylo úplně vyvráceno, protože bylo Jonášovým kázáním zcela obráceno. Dali si promluvit do duše, dali si říct. Pochopili v čem je jejich jediná naděje, poslední šance a záchrana. Když se lidé odvrací od svých zlých cest (to vyjadřují třeba postem, žíněným oděním, popelem apod.), odvrací se i Bůh. Ne od lidí, ale od svého planoucího hněvu. Naopak k lidem obrací svou rozjasněnou tvář a je jim milostiv a obdařuje pokojem.

Je na tom zvláštní a hodně nezvyklé, že záchrana může přinést i Boží nečinnost. Většinou, tak na 99% zachraňuje Boží jednání, Boží akce, zásah shůry. Zachraňuje to, že Bůh koná své dílo a prosazuje svou vůli. A tady, zase zcela proti našim zaběhaným představám, Bůh nechá svou vůli ke skoncování s městem plavat a nedělá nic. A právě tím daroval svou milost.

Můžeme si tedy dělat, co se nám zlíbí, a pak jen rychle zatáhneme za záchrannou brzdu? Máme snad na Pána Boha páku, kterou na poslední chvíli odvrátíme katastrofu? Je tímhle nástrojem pokání, lítost, vyznání vin a třeba zpověď v jakékoli podobě? To nám druhá půlka třetí kapitoly Jonášova proroctví určitě nesděljuje. A tak co teda? Že náš Bůh je skutečně láska a dobro samo. Tak veliké dobro, že stačí i pro veliké město Ninive s jeho velikou, nebetyčnou hříšností. Posiluje naší důvěru, že stačí také pro nás. ■

ZAKLÁDÁNÍ NOVÉHO PARKU A MANŽELSTVÍ

Ludmila Trapková

Svatba kvapná, málo platná

Když se zakládá park, je možné postupovat dvojnásobem. Architekt se zamyslí a navrhne trasy cest. Někdy se strefí svými odhady do spontánního počínání chodců. Záleží také na respektu k uspořádání parku. Druhá možnost je zasadit stromy a zasít trávnik. Za čas přijde cestář a vydláždí vyšlapané stezky.

S manželstvím je to také tak. Buď ho nejdřív založíte a slíbíte si věrnost v dobrém i ve zlém. Uvidíte, jak jste si vybrali a jestli v něm ukázněně umíte žít. Nebo s manželstvím nespěcháte a sbíráte zkušenosti. Vstoupíte do něj, když už po určitou dobu žijete s někým, s kým jste prožili zamilování i vývojové krize. Běžíte dlouhou trať po cestách, které jste spolu vyšlapali. Víte, že se cesty občas mění.

Dřív povinnost, dnes odpovědnost

Dřív se kladl důraz na trvalost a řádnost manželství. Neúspěch byl považován za nedostatek vychování a byl společensky sankcionován. Mnoha manželství pravidla vlastně vyhovovala. Nebylo nad čím váhat,

kdo se jimi řídit, nemusel se života tolik bát. I veřejné mínění mělo dobré viditelně oddělené od špatného. „Řádnost“ se cenila a vyplatila. Povinností zvenčí přikazovaným dnes odzvonilo. Ovšem čím méně má mladý člověk vnějších vodítek, tím větší díl odpovědnosti zbývá na vlastní výběr, úsudek, tvořivost, schopnost improvizace a etické rozhodování mezi těmi nesčetnými možnostmi a příležitostmi.

Každý partner je umělec!

Manželství má odjakživa dvě rozdílné funkce: Partnerství a rodičovství. Partnerství je vztah získaný. Jeho trvání závisí na tom, jestli se v něm díky soužití a sdílení s druhým rozvíjíme a prospíváme. Odmalička rosteme jen ve vztazích. Jakmile se vývojový úkol naplní, vztahu hrozí zánik, pokud se v něm neobjeví nový poutavý obsah.

Umělci dlouhodobých vztahů jsou lidé, kteří se naučili utvářet něco tak neuchopitelného, jako je vztah dvou lidí. Vztah je květina trvalka, která potřebuje údržbu, zalévat a občas přesadit do nové půdy. I krátkodobé vztahy

mají svou krásu a smysl, ale pro manželství, které počítá s dětmi, jsou riskantní.

Partnerství = pramen rodičovství

Rodičovstvím se vztah získaný mění rázem přes dítě ve vztah vrozený. Ten nelze opustit, rozvést ani popřít. Trvá zrozením dítěte navždycky.

Spokojená manželství bývají ta, která jsou vyživována radostnými událostmi a silnými city vzájemnosti v partnerství. Partnerství je zdroj pro rodičovství. Když ten vysychá, rodiče nemají kde brát, a manželství se stane prázdnou institucí. Děti sice formálně zaštiťuje, ale nehřeje a nesytí. Proto záleží na tom, jestli pěstujete partnerský vztah ještě dřív, než se narodí děti, aby se příští rodičovství nepodobalo jabloni, kde v kořenech sedí žába na prameni. Řešení je skryto ve stálém hledání: Jak to udělat, abychom si mezi sebou

a spolu ochočili něco, co nejde sobě ani druhému přikázat? A abychom si to navíc i udrželi na dobu nezbytně nutnou k početí a porození dětí a udržení společného domova po dobu nejméně dvaceti let, než se děti postaví na vlastní nohy?

Žádné návody, ale podpora

Mladému a nezkušenému člověku nepomohou návody a dobré rady, ale podpora. Tu lze hledat v jakémkoli rozhovoru a sdíleném čase s těmi, kdo si kladou stejné otázky, kdo už něco zažili a komu na nás záleží. Jestliže člověk nedoprožil ještě všechno, co bylo potřeba se svými rodiči, měl by se k nim ještě ke každému zvlášť i přes překážky vracet. Anebo hledejte někoho, kdo by se mohl takovým dobrým rodičům podobat. Nenechte se odradit tím, že se jejich partnerství v mnoha případech rozpadlo nebo vyschlo. Fandit vám mohou každý z nich odjinud. ■

NA RADNICI NEBO V KOSTELE

Jan Keller

**ÚHEL
POHLEDU**

Už jsme se někdy zeptali dvou lidí, kteří se mají rádi, žijí spolu, mají možná i děti a nám je s nimi dobře - jestli vůbec měli svatbu? Možná v rozhovoru, ze zájmu, zda měli svatbu na radnici, či v kostele. Ale že bychom zpochybňovali jejich vztah? Ten přece nezáleží na papíře podepsaném snoubenci, svědky a státním či církevním funkcionářem. Ten se vytváří na základě úplně něčeho jiného. Především na základě vzájemné lásky, která roste a ovlivňuje svou existencí chování člověka.

Každý vztah dvou lidí, který přestojí všechny životní nápory, který se stane pomocí třeba nejen dvěma lidem, ale i dalším, svému okolí, je dobrý. A ve zpětném posouzení nezáleží na tom, jak byl uzavřen. Zda na radnici, v kostele či beze svědků na hřbitově. Zda s obřadem či bez něho. Prostě je tu, dva si jsou vzájemně pomocí, jeden druhému zůstává věren, snad se jim i společně podaří něco vykonat a jsou si nadějí i pro dny stáří. A to je přece důležité.

Další uvažování už vychází z toho, z jakého úhlu se na vztah díváme. Jaké je naše přesvědčení. V podstatě mám radost z každého pěkného vztahu. Byl jsem vždy rád a jsem rád, jsem-li požádán, abych stál u jeho počátku jako ten, kdo potvrzuje vzájemný veřejný manželský slib. Jako kazatel při satebním obřadu prosím společně s druhými o Boží přítomnost a hlasitě to před druhými a s druhými vyznávám. Měl jsem možnost určitou dobu potvrzovat uzavření manželství i na radnici a to těch lidí, kterým bylo cizí stát v tu chvíli před Bohem. Mělo to stejnou důležitost. Tehdy jsem při obřadu o Boží přítomnosti nemluvil, ale věděl jsem o ní. Jsem však rád, umějí-li dva lidé spolu žít v úctě a vzájemné lásce i bez obřadu. I ti žijí v manželství. Dle mého se však tyto lidé trochu ochuzují. vzdali se veřejného slibu, kterým vyjádřují, že počítám v životě s druhými lidmi a má odpovědnost je širší než jen ve vztahu k partnerovi. ■

Svatby jsou obvykle považované za něco pohádkového; kdy skutečný život na chvíli ustane. Věta „a žijí tam šťastně až dodnes“ se nám v ten moment zdá být možná, i když třeba jen na jeden den. Když byly moje děti malé a táta se snažil pohádku před spaním završit nějakým šťastným koncem, tak jedno dítě se vždycky zeptalo: „A co bylo pak?“ Jak jsem jim mohl říct, že Popelka zjistila, že je provdaná za fetišistu fixovaného na nohy, a jak skleněné střepečky bolí jak blázen? Jak jsem jim mohl říct, že princeznu políbená žába se sice v prince proměnila, ale pořád to vlastně byla žába, která si při snídani místo vloček pochutnává na Mouchách? Z toho, co o reálném životě vím, vyplývá, že takovéhle odpovědi na otázky typu „a co bylo pak?“ nejsou tak úplně nesmyslné.

S předstíranou vážností říkávám snoubencům, že oddací list má záruku čtyřadvacet hodin. V té chvíli je pravděpodobnost, že manželství vydrží, 50 na 50, z čehož vyplývá, že jsem někdy požádan, abych oddal lidi, z nichž jeden nebo i oba už manželství zažili. A nežili po té první svatbě šťastně až dodnes. Zato teď něco vědí – o sobě, o skutečném životě i o manželství. A jejich svatby tu moudrost odrážejí.

Tak především vědí, jako to vím i já, že skutečná svatba a skutečné sliby nenastanou v den té formální společenské události.

Přijde okamžik, obvykle několik dní po návrhu a jeho přijetí, po oznámení, stanovení data a všem tom ostatním, kdy spolu dva zamilovaní lidé hovoří a kdy to, na čem se dohodli, myslí nejupřímněji. Ten rozhovor trvá několik dní – nebo i týdnů. Zčásti cestou autem, zčásti u kuchyňského stolu po večeři, zčásti na podlaze v obýváku anebo třeba cestou domů z kina. Je to rozhovor o slíbech,

domovech, rodině, dětech, majetku, práci, snech, právech, výsadách, penězích, osobním prostoru a dalších problémech, které z toho všeho mohou vzejít. A v tu dobu zmatené a neuspořádaně uzavřou dohodu. Slavnostní smlouvu – neviditelný příslib věrnosti. Nejde o nic jiného, než že dva lidé usilují o to, co chtějí, čemu věří, v co doufají pro toho druhého. Očima se navzájem zeptají, jestli to myslí doopravdy; a myslí. Pak to zpečetí o dost větší dávkou líbání a objímání, než uvidíte někde na ulici. A je to. Je po svatbě. Teď už zbývá jenom ten veřejný obřad, ať si ho zvolí v jakékoliv podobě.

Já vím, že to zní kacířsky a že by s tím církevní otcové asi nesouhlasili. Ale pokud jste ženatí nebo vdané, tak víte, že to tak je. Proto snoubencům vždycky říkám, ať se víc soustředí na to, co se děje v té době rozhovorů ještě před oním dnem D. Přece nechtějí prosvihnout vlastní svatbu.

Když ke mně lidé přicházejí a je to jejich druhá svatba, tak už na to povídací období určitě spotřebovali většinu času a energie a den D je zajímavá mnohem míň než poprvé. Vědí, že být spolu v kuchyni v době večeře je neskonale důležitější než barva šatů družiček. Vědí, že příjemné vztahy a přátelství jsou daleko důležitější než fyzický vzhled. A vědí, že uzavřít sňatek s záboj je úplně v pořádku, pokud tu žabu máte opravdu rádi a nečekáte nějaké princovské proměny. (Přesně tohle si taky uvědomujete, pokud to v prvním manželství klapne, máte za sebou pět let a už v něm hodláte zůstat.) Podruhé už to není tak romantické, ale láska nechybí. Láska v tomhle případě bývá bohatší, hlubší a moudřejší.

Fulghum, Robert: Už hořela když jsem si do ní lehal. Odeon 1991, přeložil Jiří Hrubý, str. 93 - 94.w ■

PROČ SPOLU BÝT CELÝ ŽIVOT?

Jan Hrudka,
editor MF DNES,
50 let

A proč ne? Manželský slib by se neměl vypovídat, byť se to v mnoha případech děje. Chce to výdrž, oboustranné porozumění, toleranci, respekt, nevzdávat to, když se objeví těžkosti. V dnešní době, kdy tak málo záleží na dodržení slova či smlouvy, je to jako jít proti proudu. Stojí to však za to.

Eva Erbenová,
spisovatelka,
76 let

To je ožehavá otázka – když je dvěma lidem spolu dobře, tak je to ten nejlepší důvod, ale mohou být i jiné: zvyk, pohodlí... Žít celý život s jedním partnerem je jistě nejlepší, co se rodinného života týče. Zdravá rodina potřebuje pevné vztahy mezi partnery a to se mi zdá dostatečný důvod na to doživotní „odsouzení“:-)

Jaromír Plíšek,
velvyslanec ČR
v Maďarsku, 52 let

I kdyby nebylo žádných příkázání a pravidel, je přece na první pohled vidět, jak hloupá krátkozrakost decimuje jeden svazek za druhým včetně jejich aktérů, dětí, okolí. Je to jak nějaká epidemie. Bojujme s tím, každý sám u sebe.

Majka Horníková,
prodejčiny časopisu
NP, který pomáhá
lidem v nouzi,
46 let

Pro děti je lepší, když jsou rodiče spolu, než když jsou rozvedení. A když se někdo vezme v kostele, tak by neměl zklamat pána boha a měl by dodržet to slovo, co se řekne.

Mikuláš Vymětal,
pražský farář pro
mládež,
35 let

Pro mimořádný stupeň důvěrnosti a osobní integrity, které postupně rostou právě v celoživotním soužití.

Jaroslav Hutka,
hudebník,
59 let

Člověk je tvor kolektivní, stádovitý, střídání partnerů tomu odpovídá, jenže pro děti je nejvýhodnější, když mají otce a matku na celý život. A zde je rozpor, který nemá řešení.

Včelka Mája,
dělnice,
95 let

S Vilíkem? Je to přece kamarád - rád, rád, rád.

Debora, 17	Asi proto, že je to slib před Bohem, a především, co je lepší, než prožít s jedním člověkem celý život?
Kuba, 18	Protože si žiješ poklidně a nemusíš řešit emoční zvrat(k)y.
Eliáš, 19	...ach... no přeci z lásky!
Pavel, 22	Mít nějakou oporu, inspiraci, mít kam se vracet, koho mít rád, komu dělat radost, pro koho udělat první i poslední, mít drive:-).
Katka, 24	Dokáže někdo přesně popsat, proč druhého miluje? Dokáže někdo přesně popsat, proč někoho jiného naopak nemiluje? A proč spolu být celý život? Přesně nevím, ale snad důležitou roli zde hraje onen neuchopitelný pocit lehkosti bytí... je příliš intenzivní, touží být předán druhému... člověk onu lehkost paradoxně nemůže unést sám, na to musí být dva.

Otázka příště: „K čemu je Vám image?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 15.11.2007.

JEDNOMU JE SMUTNO

Jan Keřkovský

Když muž přilne k ženě a jsou jedno tělo (Gn 2,24), asi se předpokládá, že je to na celý život. Jenže když se vztah rozláme, co dál? Těžko za to lze ty dva soudit, protože ve hře je ještě „tvrdość lidského srdce“, jak o tom mluví Ježíš (Mt 19,8). Proto Mojžíšův zákon umožňoval rozluku. (Že natvrdość srdce není důvod k pýše, to je myslím zřejmé, ať už ji projevují rozhádaní manželé nebo jejich příkří sudiči.)

Jednomu je smutno, dvěma líp. Apoštol Pavel však upozorňuje i na to, že život ve dvou je složitější (1 K 7). A taky ví, že manželství není jen manufaktura na výrobu nových občánků (jeden druhému se neodpírejte, píše). Jiný biblický dopis ke vztahu muže a ženy poznamenává, že “je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev” (Ef 5,32). Římstí katolíci vnímají tento text poněkud jinak než protestanti a manželství

chápu (od 12. století) jako svátost, již si udělují manželé navzájem; to ale sotva lze zařídit na radnici, to musíte do kostela.

Manželství tu samozřejmě bylo dřív než křesťanství (církevní požehnání sňatku známe až od 4. nebo 5. století). Bible o ničem takovém výslovně nemluví a o instituci manželství vlastně také ne. Spíš se zajímá o celý život těch dvou, co jsou spolu, a o Boží lásku, která je má inspirovat v citech a v erotice a ve všem (sr. Píseň písní).

Zkrátka: Jednomu je smutno, když je sám, dvěma je líp - a co teprve, když do svého vztahu pustí Boha (Kaz 4,7-12)! Manželství je ovšem pracovně náročné, pokud se týče péče o vztah. Právě proto je jen dobře, stane-li se Boží láska inspirací pro naše city, vzájemný respekt, odpovědnost a vůbec všechno. Je to pracovně poněkud náročné, ale stojí to za to (viz Kaz 9,9). ■

Pan M.B., žijící v Chráněném bydlení v Praze hledá někoho s kým by si dopisoval.

M. B. je devatenáctiletý mladý muž, který rád debatuje o všem možném a který by se rád seznámil s někým, kdo taktéž jako on má rád povídání a chtěl by si s ním dopisovat. Pokud máte zájem, obraťte se na Irenu Opocenskou (i.opocenska@sdk.cz), sociální pracovníci Chráněného bydlení Archa Praha, Milánská 471, 109 00 Praha 10 - Horní Měcholupy.

Na spolčo k našim největším sousedům jsem se, navnaděná stránkami www.centrumbutovice.cz, vydala do Stodůlek. Nasvícený kostel sv. Jakuba Staršího mě vedl už od metra. Lemují ho vysoké stromy, zeď a z jedné strany taky budova fary. Dobrý, dveře jsou pootevřeny a za nimi se na mě hned někdo usmál, jestli jdu na spolčo – snad jim nebude vadit, proč jsem přišla, snad nebudou mít první setkání s novým knězem. Skupinka devíti mladých lidí, z nichž polovina letos maturuje, seděla v místnosti, kde by se jich mohlo pohodlně scházet okolo dvaceti. Minule jich taky prý bylo osmnáct, dnes to je trochu slabší. Ale to vůbec nevádí, zrovna se zpívá nějaká chvála a já se rovnou přidávám k opakujícím se slovům. Taky jsem hned ve dveřích dostala do ruky Bibli otevřenou na Janovi 4, 1-26, jsem zvědavá, jakým způsobem se tomu textu budeme věnovat.

„Než začneme, mohli bychom se představit, je tady totiž někdo nový:-).“ Uvědomuji si naprostou převahu děvčat (7) vůči chlapcům (2), a že jsem ve svých 22 letech asi nejstarší. Později se dovídám, že dřív chodili společně s trochu staršími, ti se ale oddělili a mají teď vlastní setkávání (ve stejné farnosti). Vůbec jsou všichni překvapení, jak se rozrůstají – ještě před pár lety prý byli rádi, když se scházeli v šesti.

Když řeknu, z jaké jsem církve, vybaví si večer, kdy k nim přišel nějaký evangelík a mluvili o reformaci apod. Prý ale celkem pospávali a moc mi toho už neřeknou:-). I dnes je ale vidět, že jsou rádi, že se mezi ně někdo přišel podívat. A o tom časopise jsem jim prý neměla říkat, až na závěr. Ale rychle na to myslím pozapomněli a všechno bylo jako normálně.

Po písničce se četl text o Samařance, s roz-

dělením rolí (vypravěč, Ježíš, žena), a pak pro mě něco neznámého. Přišlo dlouhé ticho, během něhož si všichni četli text sami pro sebe, opakovaně a soustředěně. Poté lidi říkali různé verše z přečteného, které je oslovily. Dej mi napít, nebudeš žíznit, Bůh je Duch. Hodně lidí tuto část vnímalo jako modlitbu skrze ty verše. Taky následovala jen jedna písnička (zase chválivá) a hned další modlitby. V návaznosti na písničku začínaly „chválím Tě, Pane,“ postupně ale nabyly nejrůznějšího charakteru – děkuji Ti, prosím Tě... Někdo svoje modlitby nahlas sdílel hodně, někdo za celou dobu neřekl nic, bylo to pro mě velmi opravdové a svobodné. Po písničce měl následovat rozhovor o přečteném a procítěném textu, ale otevřely se dveře. P. Michael Špilar má rozjívené vousy a očividně ho všichni mládežníci berou. I je ale překvapilo, když nás pozval, abychom šli posvětit novou fabii, kterou zakoupila jejich farnost. Donesl si kropenku se svěcenou vodou a knihu, v níž jsou požehnání pro každou příležitost. Pohihňávali jsme se a i jemu vesele blýskalo v očích. Když ale mluvil o tom, aby tohle auto sloužilo dobrým věcem, aby jeho řidiči jezdili bezpečně atd., nedalo se tomu nic vytknout (navíc jsem se pak dozvěděla, že staré auto naboural nákladák). Z našeho mládežnického kruhu se pak ozvalo pár přímluvných modliteb – „ať se v něm odehrají dobré rozhovory,“ „ať slouží naší farnosti“ a P. Michael začal cákat svěcenou vodu na červený lak i na nás (to druhé ho očividně bavilo víc). Nebyla jsem sama, kdo něco takového zažil poprvé a zážitek vzbudil dost veselí.

Nikomu se pak už nechtělo do rozebírání textu o samařské ženě a spontánně se přešlo k dalšímu bodu programu – oslavě narozenin jedné z duší tohohle spolča, Kris-

týny. Později jsem si povídala se Silvou, která druhým rokem studuje religionistiku na FF UK, a je ve spolčů nejstarší. Ta mi říkala, že si programy dělají sami teprve rok a pořád se to učí. „Modlitbu s Písmem jsme dnes dělali teprve podruhé a možná byla chyba, že jsme neřekli, že při samotném čtení by to ještě mělo být rozumné, přemýšlení nad textem – až pak to mělo přejít v modlitbu. Na závěr mělo být sdílení, co jsme prožili, povídání o tom, ale přišlo do toho svěcení toho auta.“ Silvy jsem se taky zeptala, jestli někdy chodila jinam. Prý ne, a i do kostela dlouho chodila s tátou jen z tradice. „Změna přišla, když jsem začala chodit s kamarádkou na přípravu na biřmování, to vedl P. Michael. Pak jsem chtěla navázat, v průběhu té přípravy jsem totiž zažila řekněme obrácení... A tak jsem přišla a zjistila, že spolčo už Michael nevede, že to je vydaný nám napospas. Tak si teď rozdělujeme přípravu programu, ale ne úplně všichni, jsou tu samozřejmě i lidi, co chodí takovým tím diváckým stylem. Zjistili jsme ale, že to celkově je lepší, než když člověk jen přijde, poslechne si něco a odpoví na otázky.

Je to teď nedokonalý, ale dává nám to víc, když si to děláme sami. Máme to tu taky dost propojený s farností. Jinde se třeba prostě kamarádi domluvěj a u někoho se doma modlej. To my se přijdem rozvalit na faru:-). Ale ta starší mládež je čistě modlitební.“ Jejich kněz se na ně ale rozhodně nevykašlal – jezdí s nimi třeba na společné víkendy, tzv. duchovní obnovu. Posledně jeli v postní době, tak měli programy třeba o půstu, modlitbě a almužně. Velký důraz je kladený na ztišení a rozjímání, nechybí samozřejmě výlety, hry, nácvik písniček na mši (na mši se ostatně chodí i před mládeží, nebo i jindy ve všední dny). Zeptala jsem se ještě budoucí zdravotní sestřičky Monči: Proč chodíš na spolčo? „Protože patřím k farnosti. A taky už sem chodím hodně dlouho, asi čtyři roky. Odpadli ti starší, co teď mají svoje setkání, ale poslední rok, dva to je stálý a už to beru jako samozřejmost. Předtím jsem sem chodila na biřmování. A co je na tom důležité? Udržování vztahů ve farnosti. Nikde jinde se nemůžeme společně pomodlit za jednu věc... Bez spolča to není ono.“ ■

SOUTĚŽ

KDOPAK BUDE HRÁT?

Tomáš Groll

V soutěžích jsme se už věnovali církevním dějinám, sjezdům mládeže i Bratrstvu, časopisu pro mládež. Sjezd i časopis se připravuje ve 4. patře domu v Jungmannově ulici č.p. 9. Zde sídlí oddělení mládeže. V jedné komůrce obklopena starými a ještě staršími výtisky Bratrstva sedí technická redaktorka Jitka Čechová. V druhé komůrce se v současné době (týden před sjezdem) pod vedením Filipa Kellera pohybují slečny Katka Růžičková (referentka OM), Miriam Junová a Štěpánka Soběslavská a společně připravují sjezd mládeže. Nicméně sjezd není jedinou akcí, která se v této komůrce připravuje. Například pro poslední letní prázdniny se v komůrce v Jungmannce urodily tyto akce: Kurzy pro nejmlad-

ší, pro mladší a pro starší mládež v Křižlících, dvě vody, bigbítový kurz, mezinárodní kurz, divadelní kurz a kurz pro mládež v Horní Čermný. Některé z těchto akcí připravuje OM samostatně, na jiných jen spolupracuje. Zajímalo by mě, jestli víc lidí jezdí na sjezd, nebo na kurzy.

A tak soutěžní otázka zní: **Kolik lidí se celkem zúčastnilo výše vyjmenovaných letních akcí?** Nejbližší tip vyhrává.

Odpověď na otázku z minulého čísla: Nejnižší vyplacený honorář za hlavní koncert na Sjezdu (nejen) evangelické mládeže byl 0 Kč pro Jaromíra Nohavicu, který se honoráře zřekl. Děkujeme. ■

Denně jsme v médiích masírováni názorem, že svět kolem nás je plný nepřátelských bakterií, které je třeba okamžitě zničit. Nechme stranou, že valná většina z nich je prospěšná, a podívejme se na prostředky jejich hromadného ničení. Často se jedná o silné jedy, které vypouštíme přes čističku do řeky. Sladkovodní i mořské ryby, vodní ptactvo a rostliny jsou pak prosyceny karcinogenními látkami. Potravou se dostávají do lidského těla, kde se hromadí a následně vyvolávají rakovinu či jiná onemocnění.

Doma

Trváte-li na dezinfekci např. záchodové mísy, lze použít přípravky na přírodní bázi (např. od fy *Ecover*). V posledních letech se také stále častěji setkáváme s různými osvěžovači a jinými „vůněmi“, které mají zpříjemnit pobyt na WC atd., řada z nich ale obsahuje karcinogeny. Totéž platí o odpařovacích odpuzovacích hmyzu. Insekticidům obecně bychom se v domácnosti měli vyhnout, jedná se totiž v drtivé většině o velice nezdravé látky, kterými můžeme otrávit celý potravní řetězec (hmyz->jíříčku->káň->lišku). Proto bychom se měli vyhnout i jedům na krysy, myši atp. Proti výše uvedeným tvorbám se lze často bránit pomocí přírodních látek, zde je několik tipů:

- mouchy, vosy a jiný létavý hmyz lze v létě dobře odpudit malou nádobkou s vodou s 5-7 kousky hřebíčku postavenou do otevřeného okna; tento prostředek vydrží několik dní, jen je třeba doplňovat vodu asi na 2 cm
- komáry a jiný obtížný hmyz odpuzují éterické oleje (levandule, eukalyptus), můžeme také zvolit vhodné rostliny na záhony pod okna nebo do truhlíků (afrikán, rajčata, máta...)
- nejučinnější je však udržovat prosto-

ry čistě a bránit se mechanicky: utěsnit škvíry a skrýše, do oken dát sítě atp.

Na zahradě

V domácnosti se tedy obejdeme bez chemických prostředků, ale co na zahradě a na poli? Mezi pěstiteli často panují názory, že s řadou škůdců a chorob jinak než chemicky bojovat nejde a používání prudce jedovatých pesticidů a herbicidů je zcela běžné. O tom, že končí v našich žaludcích a potažmo hrobech není nejmenších pochyb. Čemu se můžeme vyhnout my osobně?

V posledních letech se velice rozšířili žraví slimáci, kteří za jediný den sežerou potravu o hmotnosti poloviny svého těla. Zoufalí zahrádkáři často nakupují *Vanish slug pellets*, modré granule, které bohužel nezpůsobují jen smrt slimáků, ale i ježků, žížal a dalších zvířat, která je přímo či nepřímo zkonzumují. Šetrná řešení jsou hned dvě: přípravek *Ferramol* na bázi přírodních sloučenin železa či parazitické hlístice *Nemaslug*. Hlístice aktivně vyhledávají slimáky a pronikají do jejich těla. Když se pak pod jejich náporem začne slimák rozkládat, nová generace hlístic vyhledá dalšího jedince.

Proti mšicím, ale i molicím, puklicím, sviluškám, třásněnkám a malým housenkám účinkuje vynikající přípravek *Biool*. Vyrábí se z přírodních potravinářských surovin v Agro•Bio Rokycany. Obdobně je vyroben i *Bioton*, který letos předčil všechna má očekávání pokud jde o ochranu proti plísni révy vinné a kadeřavosti broskvoní. Výsledek je lepší než při použití *Kuprikolu*. Na <http://www.agrobio.wz.cz> či na <http://www.biocont.cz> najdete snad vše, co potřebujete pro boj se zahradními škůdci a chorobami. Hodně zmůže i vhodná kombinace plodin a správná péče o rostliny. ■

INSTANTNÍ PROGRAMY

HLEDÁNÍ NOVÝCH ÚHLŮ POHLEDU

L 18,9-14 – VEJTAHA BOHA NEOBLAFNE

Marie Medková

Pomůcky: papír, propisky

Obsah: Bůh prokoukne každého vejta-hu a náfuku.

Postup: Po přečtení textu dostane každý jeden list papíru, který rozdělí čarami na 3 sloupce. Do prvního sloupce každý napíše jména několika lidí, kteří mu přijdou „blbí“ nebo „divní“. Zároveň ať do druhého sloupce napíše proč. V druhém kroku se vžijte do role milujícího rodiče a do třetího sloupce napište, co je těchto lidích dobré. Zhodnocení: zeptejte se účastníků, jestli našli dobré stránky dotyčných; jaké to je, dívat se jiným pohledem na tytéž lidi; jaký je rozdíl mezi úhly pohledu.

Otázky k textu: Přijde vám podobenství spravedlivé k oběma mužům? Proč? Proč je farizeus špatným příkladem? Přijde vám někdo „blbej“, vytahujete se vy na někoho nebo někým pohrdáte – i v duchu! - a proč? Znáte někoho, kdo si myslí, že je o dost lepší než vy? Jaký je to pocit? Co je negativního na vytažování se? Proč jsou si lidé před Bohem rovni? Co je pozitivního na příznání svých chyb?

Úvaha: Farizeus a celník. Limonádový Joe a Jack Badman. Hodný a zlý. Vchází-li na scénu první, hraje vznešená hudba. Lidé se s obdivem otáčejí, šeptají dětem: „Kdybys byl tak jednou jako on!“ Hrdina zná své kvality. Staví je na odiv. Změna. Plíživá melodie věští něco nekalého. Vstupuje záporňák. Zůstává stát u dveří. Děti se bezděky otřesou. Slyší „Jestli nepůjdeš spát, přijde si pro tebe!“ Patří-nepatří do lidské společnosti. Budí strach. Sám se bojí lidí, Boha, spravedlnosti. Má proč.

Víme, jak to bude dál. Ten zlý, který má tu drzost a ještě leze mezi nás, slušné lidi, bude vykázán do příslušných mezí. Ano. Vedle hrdinových skvostných činů vypadá padouch ještě opovrženímhodnější. A třesnička na dortu – padouch lituje. Happyend všech happyendů. Teď bude hrdina odměněn. Ale co to? Zvedá se padouch! Hrdina může jen zírat, jak se ten bídák ztrácí v slunečních paprscích Božího odpuštění. PROČ? Nějaký nepovedený nezávislý film? Copak se hrdinové nechávají na holičkách?

Farizej nebo třeba já se chováme dle norem. „Třídím odpad a nejezdím na černo. Ne jako tamten! Jsem se sebou spokojen. Buď se mnou spokojen.“ Jenže Bůh se nespokojí s naší spokojeností. Vlastně potřebuju ho ještě? Ptám se ho na něco? Nezbylo pro něj místo. Leda na nebeském trůnu, odkud má přikyvovat. Nejsem náhodou taky ten, co už od života a od Boha víc nežádá? Náš padouch se naopak otvírá dokořán. Výmluvu by našel. Jenže...on lituje. Jaká ironie. Uznává, že jeho osobní měřítko chování nejsou absolutní. Mísoto zakrývání a výmluv, obnaží své rány a vředy. Prosí o vyléčení. Je to právě zloduch, kterému Bůh naslouchá. Odpouští mu jeho špatný způsob života. Dostává, o co prosil.

Proč ale farizej Bohu tolik vadí? Jde o přístup. Žít mimo mnoho pozitivního znamená i zraňovat ostatní i sebe a dělat chyby. Toho se nikdo prostě nedokáže vyvarovat.

pokračování na straně 31

A taky dávej pozor na vítr
Ten může vyrvat duši z těla ven
A duše potom – lehká jak pířko
Uletí nocí za sluncem

Až přijde déšť....

Víš slunce někdy tolik pálí
Že vypálí v srdci stín
A ten stín pak jak černá díra
Vypustí život potají

pokračování ze strany 29

Stát před Bohem a říkat: „jsem jednička nebo aspoň lepší než tamten,“ to je sebe-klam nebo lež. Když si své omyly přiznám, jednám poctivě. Když je popírám a vyta- huju se, sám se shazuju v Božích očích. I Jack Badman má šanci se napravit, když pozná a uzná svou chybu. Když ale svou chybu nevidím nebo nechci vidět, těžko můžu něco měnit. Uznat, že na tom jsem stejně jako ti druzí. Není třeba se bát prav- dy. Říká se, že Bůh je jako milující otec.

Proto si můžeme klidně s Colalokovými přiznat, že padouch nebo hrdina, my js- me jedna rodina.

Modlitba: Pane, prosím, abych se nebál přemýšlet o svých chybách a odkrýt před Tebou svou duši. Uč mě mluvit s Tebou v modlitbě o mých chybách, omylech, bolestech. Děkuji, že smím. Děkuju, že mi tolik odpouštíš. Děkuju, že mé staros- ti neseš se mnou. Děkuju, že mě osvobo- zuješ. Amen.

JAK SE CHOVÁ PRAVÝ KŘEŠŤAN

Miriam Junová

Počet osob: Skupina mládeže (neomezeně):

Cíl: Budeme mluvit o království nebeském a o jeho místě v našem životě. Jak je to možné – dát „nebi“ místo v našem životě? Máme království uskutečňovat už nyní, máme žít v následování Krista? Jaký postoj k životu, jaký životní styl je od nás jako od křesťanů žádán?

Postup: Přečtěte si legendu o kejklíři Phamphalonovi. Mluvte spolu o ní (otázky níže).

Poznámka: Je možné natisknout legendu o Phamphalonovi, aby si to lidé mohli číst současně.

Legenda o kejklíři Phamphalonovi

V době císaře Theodosie žil v Cařihradu významný muž jménem Hermius. Všichni lidé si jej vážili, protože byl spravedlivý a zbožný. Měl ale pevné přání žít svatě v následování Krista; přesto stále víc poznával, že v normálním všedním dni to není možné. Tak prosil o propuštění z císařské služby, rozdal majetek chudým a vydal se do pouště, aby stál na sloupu a vedl Bohu se líbící život. Už brzy jej ctili obyvatelé pouště jako svatého, obstarávali jej potravou a on neopustil svůj sloup třicet let. Stále víc měl svět a lidi za Bohem zavržené a zlé. Jedné noci slyšel hlas, který mu uložil: „Jdi do Damašku a najdi muže jménem Phamphalon: „Ten se mi líbí, víc než ty!“ tak se vydal Hermius na cestu. Unaven došel večer do města. Nikdo ho ale nechtěl přijmout, ani ne lidé, kteří platili za zbožné. Náhodou objevil Phamphalonův domek. On byl kejklířem, který bavil bohaté a nevěstky svými kousky. Hermius si řekl: „to nemůže být ten Phamphalon, který se líbí Bohu. Kejklíř!“ Přesto vnitřní hlas mu řekl, aby vstoupil. Phamphalon se o něj postaral jako o hosta, přenechal mu svůj dům a odešel spát ven. Celou noc Hermius pochyboval. Ráno se dali

oba do řeči a Phamphalon pověděl Hermiovi jeden příběh ze svého života. Jeden bohatý Řek mu dal před časem veliký majetek jako odměnu za jeho žerty. Tu Phamphalon uvěřil, že by mohl skončit s opovrhovaným kejklířstvím a někde se v klidu usadit. Přesto sotva když dostal ty peníze, dostal strach. Zamknul dům, nenechával nikoho vstoupit a skrýval své bohatství. Jeho život se docela změnil. Jednoho večera klepala na dveře zahalená postava. Phamphalon nedůvěřivě otevřel. Tu odhalila postava svou tvář a on poznal známou ženu, která se dostala nezaviněně do velkého neštěstí: prodali jejího muže a děti kvůli velkým dluhům jako otroky. Žena poslala Phamphalona, aby jí pomohl, aby mohla vykoupit svou rodinu a aby se nemusela stát nevěstkou. Bez zdráhání jí dal Phamphalon celý majetek, obstaral jí i chybějící peníze a vedl svůj život dál jako chudý kejklíř.

Tu náhle poznal Hermius, že tento muž udělal víc než on, i když zůstal 30 let na sloupu. Vrátil se zpět do pouště a hlídal cizím lidem kozy, protože člověk má sloužit druhým lidem.

Shrnutí a otázky k textu:

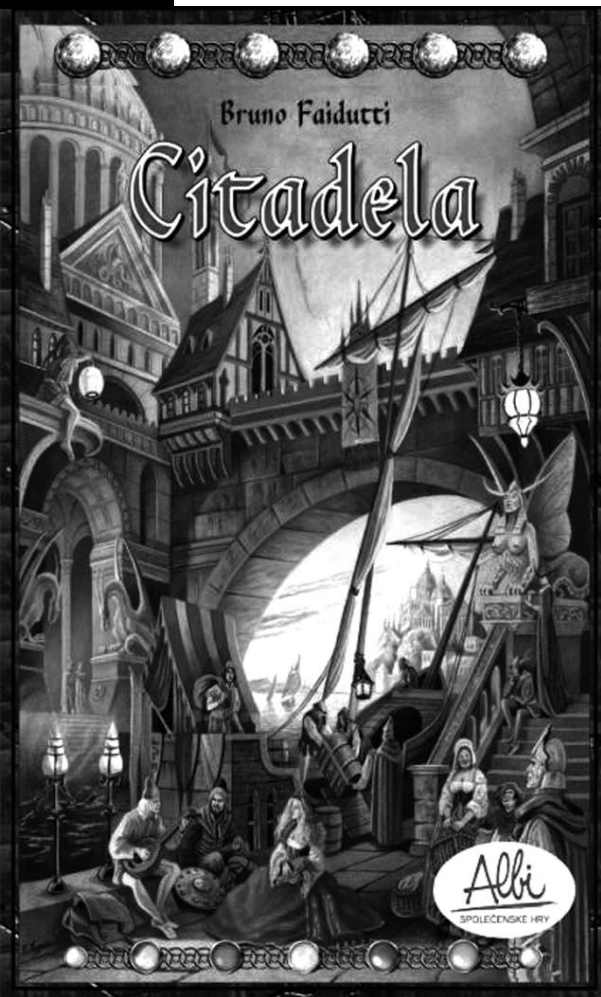
Legenda o kejklíři Phamphalonovi ukazuje dva extrémní postoje. Hermius se stáhne ze světa, aby mohl sloužit Bohu, na druhé straně Phamphalon se nelíší vnějšně od „dětí tohoto světa“, slouží ale lidem svým životem.

Proč se rozhodl Hermius pro život na sloupu?

Co poznal potkáním s Phamphalonem?

Jak lze žít v následování Krista? Co dělá člověka pravým křesťanem?

Příště: Příště budeme mluvit o tom, jak vypadá „pravý křesťan“. Můžete o tom zatím přemýšlet! ■

Ve chvíli, kdy se ranní slunce vyhouplo nad obzor, ozářily jeho paprsky město rozložené v širokém údolí. Úrodnou krajinou se k branám Citadely blíží průvod šlechticů, kteří chtějí sjednotit zemi a ujmout se vladařství. Prostřednictvím vás hráčů se jim to může podařit. Karetní hra Citadela je skvělá, taktická bitva určená pro 2-7 hráčů. Smyslem hry je postavit co nejrychleji 8 budov v co největším bodovém ohodnocení. Na začát-

ku každého kola si hráči volí mezi postavami tu, o které si myslí, že jim za dané situace pomůže získat co nejvíce zlaťáků, neb postavit drahé budovy. Postav je ve hře 8 a každá má své specifické vlastnosti a dovednosti. Mezi postavami můžeme najít šikovného stavitele, prohnaného kněze, záškodnického mordýře, či hrabivého kupce. Jednoduchým systémem tahání postav je zaručeno, že nikdo neví o nikom, jakou má postavu a jak bude hrát. Karty stavěných budov jsou v pěti barevných provedeních a každá barva má pro danou postavu určité výhody (odvádí daně – zlaťáky majiteli). Méně časté jsou i budovy s kouzelnými vlastnostmi. Při samotné hře je důležité používat střízlivý úsudek, bystrost a trochu toho logického myšlení. Umění předstírat a klamat tělem také není k zahoezení. Z vlastní zkušenosti doporučuji hrát v počtu větším než 4 lidé (při menším počtu nejednoznačnost některých pravidel). Tato hra je pro hráče, kteří neradi čekají při dlouhých složitých hrách. Jako každá karetní hra i Citadela je v celku svižná. Protože je to hra s výběrem postav, tak je zaručeno, že se Citadela neohraje během několika málo týdnů. Tuto hru nedoporučuji slabším povahám, které jsou zvyklé, že se ve hrách neškodí, protože v Citadele můžete být okraden, přijít o postavenou budovu, nebo být dokonce zabit. Po grafické stránce jsou karty velice zdařilé. Nyní zbývá jen hru vyzkoušet (páč ze čtení recenzí toho na vlastní kůži moc nepoznáte). Pro koho je základní verze málo, tak je na trhu rozšíření: Citadela - temná země (v ČR dostupná ale bez přeložených pravidel)

Rok vydání: 2000

Ocenění: 6. místo Hra německé veřejnosti 2000, finalista Spiel des Jahres 2000

Počet hráčů: 2 - 7

Doba hraní: 30 - 70 min

Cena: 350 Kč

DIAMANTOVÍ MANŽELÉ

Zpověď „diamantových manželů“ J. a Z. Otterových

Miriam Junová

ROZHOVOR

Původní pozvání redakce k rozhovoru o významu manželství jsme brali trochu s rozpaky: čím by mohli staromanželé z poloviny minulého století zaujmout dnešní mládež, jejíž životní styl je určen mobily a počítačovou technikou? Když nám však došly konkrétní otázky, rozhodli jsme se, že si je vezmeme s sebou k promýšlení na „diamantovou svatební cestu“ do M.Lázní. (Tam vedla i naše svatební cesta před 60 roky v červnu 1947, která nasměrovala náš celý společný život). Snad nebude na škodu, když připomeneme i naší nové generaci, že manželství může být spojeno i s pověřením k službě. (V rámci dvou neděl jsme se v M.Lázních mohli podílet i na děkvných bohoslužbách k 60.výročí organizované sborové práce.)

Kde a jak jste se seznámili?

Asi podobně jako se i dnes mohou známat mnozí čtenáři (-řky) Bratrstva: ve sdruženích evangelické mládeže. Bylo to v Plzni: Jiří (syn faráře Husova sboru) jako posluchač FF-UK (klasická filologie), Zdeňka (dcera kurátora Korandova sboru) jako studentka obchodní akademie. V obou sborech, které pracovaly zcela odděleně, byla početná sdružení (průměr 40 na schůzkách!), která se však, na rozdíl od dospělých, začala i úzce stykat a spolupracovat. Tak docházelo při společných programech a různém sportování také ke sblížení dvojic. (Tehdy se však navíc ještě osvědčil společný biblický kroužek zaměřený na způsob výkladů prof.S.Daňka a J.B.Součka. – Z obou sdružení posléze vzešla i celá řádka bohoslovců; z nich nejznámější je dnes prof.J.Heller; – Jiří, o několik let starší, se spolu s ním zúčastnil ještě za války tajného studia bohosloví, které vedl prof.Souček jako tajemník synodní rady.)

Kdy jste se rozhodli vzít se?

Naše rozhodování bylo tenkrát ovlivněno vývojem vnějších událostí na sklonku 30tých let: ohrožení hitlerovským nacismem, zřízení německého Protektorátu, uzavření vysokých škol, totální nasazení za války. (Zdeňka ve Škodovce; Jiří se spolu s otcem dostal do mlýnu gestapa a byl během posledních dvou let války internován v bavorských věznicích a táborech.) Tak se možnost sňatku oddálila. Avšak i po šťastném návratu nám nastal ještě další rok čekání. Jiří, který už přešel na bohosloveckou Husovu fakultu, byl vyslán synodní radou na dva studijní semestry do Belfastu. A po návratu, ještě před závěrečnými zkouškami, byl vyslán jako prozatímní diakon do uprázdněného sboru v Bohuslavicích; potom ještě na jaře 1947 do Stříteže na Valašsku. K svatbě mohlo dojít až v červnu 1947, kdy byl Jiří povolán do práce v osvobozeném pohraničí – do nově tvořeného sboru kol M.Lázní. (Ukázalo se však, že i dočasné odloučení může prověřit vztahy a pomáhat k jejich utvrzení.)

Jakou roli hrál pro vás svatební obřad?

Měl vlastně roli zcela základní, protože vlastně nasměroval naši celou další společnou cestu. Oddávající farář K.Machotka pojal náš sňatek jako vyslání mladých zástupců obou plzeňských sborů do nové misijní práce v západočeské diasporní oblasti. Za svatební text zvolil případná slova ze Sk 13,3: „Tedy modléce se a vzkládajíce na ně ruce, propustili je.“ Při obřadu nám zpíval spojený pěvecký sbor obojí mládeže. Když jsme k večeru nastoupili do vlaku na „svatební cestu“ do M.Lázní, byli jsme si vědomi toho, že spíše než na nějaké „líbáňky“, či rekreaci, nás vede do sborové práce v rozsáhlé diaspoře, na kterou jsme se velmi těšili; zvláště pak i na setkání s našimi reemigranty ze Slezska (kolem Tří Seker) a Polska (v Teplé a okolí). Část letní dovolené jsme pak rádi trávili i na biblických

kursech pro mládež v LTK, kde se Jiří také podílel na části přednášek.

Co si myslíte o rozvodech?

Tady bychom asi jen opakovali názor, který v našich sborech převládá, a doufejme, že i mezi jejich mládeží. Každý rozvod je nešťastná věc, ať už je z jakýchkoli důvodů. (A v rodině kazatele to mívá žel další neblahý dopad až i mimo rodinu a sbor.) V době naší aktivní činnosti býval rozvod ještě něčím mimořádným. Filmy jako „Rozvod po italsku“ či „po francouzsku“ byly výjimečnou zábavou. „Po česku“ by už to dnes asi příliš nezaujalo. Ale což tedy zpytovat „rozvod po křesťansku“? (Ono biblické „co Bůh spojil...“/Mt 19,6/ není přece natrvalo zajištěno obřadným spojením rukou při svatebním slibu, či dokonce jejich podvázáním kněžskou štólou). Křesťanské manželství je nutno spíše chápat jako trvalý zápas o věrnost danému slovu. Je jistě správné, když se i nad otázkou rozvodu zamýšlíme v církvi až i za pomoci analytické ankety v našich sborech.

Jak překonávat problémy manželství?

To se neodvažujeme určovat nějak obecně, aby to nevyznělo jako zbožné klišé. Z toho, co jsme až dosud o sobě pověděli, vychází jako nejzávažnější směrovka ono povědomí vzájemné odpovědnosti. Té je dnes bohužel v lidských vztazích vůbec jen poskrovnu. Mnozí mladí lidé mívají o manželství buď příliš romantické představy, takže zklamání pak bývá o to těžší; anebo už o ně vůbec nestojí, což je teprve zlé.

I manželství má ovšem své problémy a je dobré je řešit včas. I zde platí podle lido-

vého přísloví, že „není kostelíčka bez kázáníčka“; ale je též zapotřebí oboustranné snášenlivosti, trpělivosti a obětavosti. (Praktické rady v křesťanském duchu nabízí píseň v EZ č.541 v.2. Zde pozor: někdy je i pro mládež dobré sáhnout po „celocírkevním“ zpěvníku.)

Existuje podle vás nějaký recept na celoživotní manželství?

I kdyby existoval, je otázkou, kolik asi dvojic by bylo ochotno se podle takového receptu řídit. To, že nám manželství vydrželo až přes šedesátku, nepokládáme za naši zásluhu. I to je „obdarování shůry“ (Jk 1,17). Vzájemná láska a podpora se předpokládá. Velkou pomocí však mohou být i pevné vztahy v rodině a příbuzenstvu, kdy jsou manželé vázáni širší odpovědností. My jsme to měli po této stránce asi mnohem snazší než většina lidí kolem nás. Bylo nám dáno dočkat se pěkné početné rodiny, a to i s vnuky, až i pravnuky.

Můžete prozradit o svém manželství něco negativního?

Pozor ! Tuto otázku si nyní na závěr klade me sami, abychom snad nepůsobili dojmem manželské dokonalosti. (Vzorní manželé byli snad jen oni dávní staříčkové Filemon a Baucis, a to ještě v antické pohádce.) Ani my jsme nežili v trvalé a perfektní harmonii. I mezi námi docházelo občas k osobitým „výměnám názorů“ a k chvílím významného mlčení. (Vždyť i emoce a jejich projevy jsou součástí života, aby nebyl jen poklidným stereotypem, až nudou.) Ale nesmělo to přesahovat onu míru danou povědomím společné odpovědnosti. Po bouřkách má přicházet vyjasnění oblohy. Velmi nám však pomáhalo i vědomí toho, že se navzájem potřebujeme, a to právě i s přibýváním let, kdy jde také o vzájemnou starostlivou péči a trvalou pomoc.

Končíme s přáním všem čtenářům Bratrstva, aby i jim bylo dáno zakusit, že manželství znamená - i přes všechny problémy, úskalí a starosti: „věc dobrou a navázení lásky od Hospodina“. (Př 18,22). ■

POZNATKY ZE SJEZDU V LITOMYŠLI

ZPRÁVA

Sociologická poradna evangelická

Věk. Nejvíce zastoupenými byli sedmnáctiletí (11,78%), osmnáctiletí (9,53%) a devatenáctiletí (9,21%).

Pohlaví. Na Sjezdu bylo nepatrně více žen (51%).

Zastoupení církví. Nejvíce zastoupenou církví byla dle očekávání ČCE:) (85%), dalšími více zastoupenými církvemi byla Církev římskokatolická a Církev bratrská.

Sbory. Již tradičně nejvíce zastoupeným sborem byla Praha Střešovice (18 zástupců), dále Horní Čermná (15 zástupců) a Valašské Meziříčí (14 zástupců).

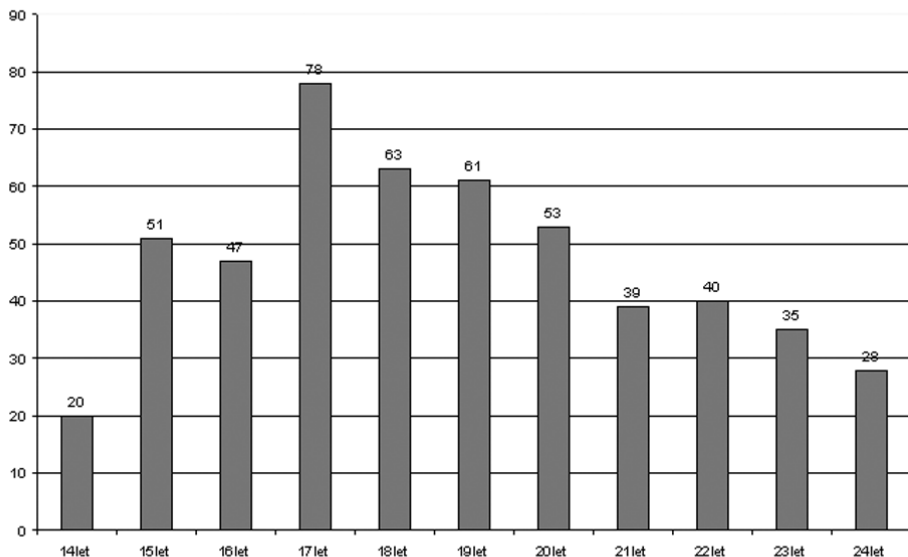
Senioráty. Nejvíce zastoupeným seniorátem (po skupině „nepříslušníků

ČCE“ a nevěřících) byl seniorát Pražský (13,29%), Chrudimský (10,57%), na třetím místě se umístil seniorát Moravskoslezský (7,25%).

Tip závěrem. Dle informace od Ivo Mareše (Chrudim, 16.9. 2007, přednáška Chcete mě -o tom, zda církev potřebuje reklamu): „Naše církev se rozmnožuje především pohlavně.“ jsme doporučili (dle genderového rozložení seniorátů na Sjezdu) kontakt určitých seniorátů: např. Pražský a Poděbradský, Chrudimský a Královéhradecký. Jak můžeme vidět dle akcí uvedených příkladových seniorátů, tato spolupráce se osvědčila. ■

zastoupení

Smetanova síň v Litomyšli, centrum letošního sjezdu, opravdu byla celkem smetanová, zato slovenské Modroblues po koncertě překvapilo krásnou červenou knížečkou (Šamorínské verše se jmenuje a získala na Slovensku titul Kniha roku 2005). Ale to předbílám. Před Modroblues třeba divadelní soubor Obludarium natáhl drápy po dětských vzpomínkách a nasadil si strašlivě nosaté masky nebo hned první večer Víťa Marčík předvedl své scénky včetně Kádě galilejské. Listuju diářem až do příštího sjezdu (kde asi bude?), a zatím zavřeli všechny kavárny i polovinu hospod. Státní svátek platil i pro hlavní náměstí s podloubím a kašnou.

Moderátor Miki hned první večer zval do PUBu, lidi ale seděj všude možné po městě a dodýmávají. Ne ne, letos už nebudu pokoušet sjezdovou anketu. Raději zajdu na birrel...

Půl jedné! Zpátky do školy, vysprchovat a spát. Odolávám pokušení zmáčknout zvonek na školníka, odolat ale nelze rozpisu do sprch. Jsou totiž spojené, pro chlapce a dívky. Ani nevím, jak tohle alternativní řešení vlastně fungovalo – asi dobře, protože jsem dál neslyšela o žádném problému.

Přednášky, dílny (třeba o Bratrstvu - taku přezdíváte Brašule?)... Nebo: Jak se vám komunikuje, když máte říct tři věty

bez písmena „L“? Je ale fakt, že kdo nemá, co by hodnotného sdělil, ten to nezakryje kurzy rétoriky (citace J.Kř.). Plný sál YMCY zase poslouchal, že vztah rodičů je jako placenta, žijí z něho (z ní) děti (citace J.Kl.).

Pohledy na život hluchoněmých nebo na život toho, kdo sám sleduje životy ostatních, naplnily celé kino. Na centimetr tlusté rty, blondáté černošské vlasy a květované šaty Very Love zase dost úspěšně plnily pódium. Není to žádná důchodkyně a George Kay Band nejsou žádní hudlaři, to dosvědčoval pohyb trupu u posluchačstva vpředu i počet diváků pozorně poslouchajících vzadu.

Ještě toho hodně chybí. Program o tom, jak vyjít do ulic a dělat dneska misií, jsem ale nestihla. Ani náboženství a násilí nebo Bibli jako komunikační kanál – bylo toho na jednoho účastníka moc (nikoli příliš:-)). Jen je potřeba ještě zmínit, že po naplnění značným počtem křesťanů je Smetanova síň pro bohoslužby jako stvořená. (Ostatně: co není? Tedy, vynechávám vnější schodiště do školy dvojky, ty vajgly, co tam po nás málem zůstaly, tam nevypadaly moc oslavně.) Teď ještě sklídit knihy, oloupat nástěnky, doprodat poslední trička a stihnout posílenej vlak.

Mezi námi, tak dobrej sjezd se už rok nepoved. ■

BRATWURST, PIZZA A FONDUE – TO JE ŠVÝCARSKO

CESTOPIS

Tomáš Groll

Švýcarská konfederace nepatří mezi oblíbené cíle českých turistů. Český suchozemec neví, proč by měl obětovat pár dní své dovolené na návštěvu vnitrozemského státu, kde je draho, kopce strmé a počasí velice nevyzpytatelné. Naše desetidenní červencová expedice přesto objevila několik zajímavých důvodů k cestě do Švýcarska.

Za základnu našeho výzkumu jsme zvolili sedmitisícové město Stans, hlavní město polokantonu Nidwalden, na samém kraji Alp v blízkosti Vierwaldstättersee, tedy v samém historickém a geografickém středu Švýcarska. Díky navázání styků s Evangelickou reformovanou církví v Nidwalden jsme zde měli k dispozici byt a díky rodičům i auto. Stálá základna v kombinaci s mobilitou nám umožnila navštívit různé kouty Švýcarska a formulovat tak důvody k návštěvě této zajímavé země.

Důvod 1 : Švýcarská malá Evropa

Navštívit Švýcarsko znamená navštívit rovnou minimálně 4 země (nebo také 26 – tolik velice samostatných kantonů tvoří konfederaci). Švýcarsko se skládá z německy mluvících, frankofonních, italsky mluvících a smíšených kantonů. V části jednoho kantonu se mluví ještě rétorománsky. Měli jsme možnost navštívit frankofonní a i italsky mluvící Švýcarsko a sami jsme pobývali v německy mluvící části. Je až zarážející, do jaké míry se s přejetím kantonálně-jazykových hranic změnil město a lidé v nich. Na dálnici cedule *Ausfahrt* nahrazuje *Sortie* a pak *Uscita*. Strohá, pravidelná a uklizená a s jasným značením jsou města v německé části Švýcarska (Zürich, Luzern, Bern), ve frankofonní části jsme našli nepřehlédlné značení, zaprášené cesty, rozbité komunikace, které jsou sice uzavřené pro opravu, ale dělníci mívají dopolední,

odpolední a i večerní siesty (Geneve, Lausanne). Podobně vypadalo i italské Švýcarsko (Locarno). Při objíždění ledovcových jezer v německé části jsme si připadali, nu, inu – jako u jezera (Vierwaldstättersee; Zürichersee). Při objíždění „italských“ a „francouzských“ jezer jsme měli pocit, že jsme na francouzské riviéře nebo na pláži u Rimini (Lac Lemán – Ženevské j.; Lago Maggiore). Navzdory tomu, že *schwytzerdytsch* ani samotní Němci nerozumí, neměli jsme problémy se v německy mluvící části německy nebo anglicky porozumět. V Ženevě nám byla němčina i angličtina zbytečná, protože frankofonní Švýcar se na vás neusměje, dokud neslyší to své *Bonjour*, zatímco v „italském“ Locarnu zmrzlnáří i číšníkoví bylo jedno, jestli se budeme bavit anglicky, německy, francouzsky nebo italsky, a navíc ke každému jazyku přidal i úsměv. V každé z částí Švýcarska jsou všechny značky a nápisy v příslušném dominantním jazyce a samozřejmě existují italsky, francouzsky a německy mluvící rádia a televize. Jen při návštěvě Švýcarska můžete zároveň navštívit Německo, Francii a Itálii, být ve velehorách i na písčiny plážích, ležet ve stínu smrků i ve stínu palem, jíst

ráno Bratwurst, v poledne Pizzu a večer Fondue a to vše v okruhu 250 km – dojezdové vzdálenosti.

Důvod 2 : Města, ze kterých nohy nebolí a oči netrpí

Během našeho pobytu jsme navštívili Zürich, Luzern, Bern, Schaffhausen, Geneve a Locarno. Pět měst, tři jazykové oblasti. Přesto mají Švýcarská města mnoho společného. Jsou malá – největší Zürich je jako trochu nafouklé Brno, takže nohy z nich nebolí. Mají zachovalá historická centra, nijak nepoškozená válkami ani necitlivými zásahy režimů. Ve všech městech je dominantní voda. Všechna zmíněná města leží na jezerech, často na odtoku z jezera, nebo aspoň na řekách. Voda ve švýcarských jezerech i řekách je průzračně čistá, studená a má modrou barvu, ne hnědou jako Labe nebo Vltava. Po jezerech se prohání lodě a labutě, které kvůli čistotě vody někdy ani nemají co do zobáku. I v samotných městech je voda důležitou součástí architektury. Ve všech městech je množství kašen, píték a vodotrysků, což v parných dnech velmi oceňují turisté. Všem vodotryskům vévodí Ženevský 130 metrů vysoký. Ženeva stojí za návštěvu i kvůli 100 metrů širokému pomníku reformace. V Bernu jsou atrakcí živí medvědi, v Zürichu Chagallem malovaná okna v jednom z kostelů. Největší evropské vodopády jsou k vidění v Schaffhausenu na Rýně. V Locarnu si člověk připadá jak na italské pláži, navíc Lago Maggiore je snad jediným skutečně teplým ledovcovým jezerem. Nejhezčí město podle mě i podle samotných Švýců je Luzern. V tomto nepřilíši velkém městě by vaše kroky měly určitě vést přes Kappellbrücke, dřevěný zastřešený most s malbami z 15. st., který v roce 1993 částečně shořel, nicméně byl obnoven a o pár metrů dál je druhý zastřešený dřevěný most. Z něj lze pak vyjít do malého kopce a vystoupit na hradby. Po procházce po hradbách stojí za shlédnutí nejsmutnější výjev z celého Švýcarska – do skály vytesaný umírající lev, znázorňující

statečnost švýcarských bojovníků. A samozřejmě jako v každém městě i v Luzernu je nemálo hezkých starých kostelů, kašen a soch.

Důvod 3 : Hory, doly, stráně, nebesa i zem.

Třetím důvodem k navštívení Švýcarska je krajina. Nemusíte zdolat všechny třítisícovky, stačí si vyjít na jeden nebo na dva vyšší vrcholky a podívat se do kraje. Alpy nad Vierwaldstättersee jsou pro takové pohledy jako stvořené. Na jedné straně jsou vidět zasněžené vrcholky alpských velikánů, na druhé straně zvlněný reliéf švýcarské „nížiny“, a pod vámi se rozprostírá moře jezera. Oblast kolem Vierwaldstättersee opravdu stojí za návštěvu. Luzern na dosah, a další švýcarská města, ledovcové soutěsky a vysoké vodopády co by kamenem dohodil a trochu došel. S tímto krajem je spojen fiktivní život Viléma Tella, zde hledal inspiraci Fridrich Schiller a na planině Rüttli nad jezerem v roce 1291 se sešli zástupci tří kantonů a položili základy tak trochu jiného státu – Švýcarska. ■

STRÝČEK VÁŇA PO STOPADESÁTÉPRVÉ

Jitka Čechová

DIVADLO

Premiéra hry A. P. Čechova proběhla v divadle Na zábradlí na podzim roku 1999. Tehdy se jednalo o divadelní událost sezony. V režii Petra Lébla a dramaturgické úpravě Ivany Slámové se rozehrává dodnes stále vyprodané tříhodinové přestavení s výbornými herci, promyšlenou scénou a strhujícím hudebním doprovodem.

Děj se odehrává během tří dnů na statku kdesi v Rusku na konci 19. století. Bujaré veselí postav střídá smutek, beznaděj. Postavy se míjejí. Vztahy jsou zoufale jednostranné. Soňa (Magdalena Sidoronová) miluje doktora Astrova (Bohumil Klepl), jemu se však líbí krásná Jelena (Petra Špalková). Váňa (Jiří Ornest) nenávidí profesora (Alois Švehlík), ten je však zahleděn jen do sebe a své práce.

Na scéně se objeví fotbalové družstvo. Na začátku třetího dějství se scéna promění v saloon Divokého západu, kde všichni společně zpívají Růže z Texasu a nechybí ani přestřelka. Nic však není samoučelné. Lébl propojil vše s nenucenou lehkostí. Východní zádumčivost, západní bujarost. Minulost a současnost. Jak žít a nežít planě? To je otázka, kterou si kladou hrdinové čechovových her a klademe si ji i my dnes.

Závěrečné volání „Jednou se nám uleví“ je dojemné a děsivé zároveň. Nad vším totiž visí smrt režiséra, který spáchal sebevraždu pár týdnů po premiéře. Přes tragické poznamenání jde o inscenaci, která k nám promlouvá s velkou naléhavostí. Češi prostě svému Čechovovi rozumějí. Škoda jen, že Petr Lébl už nám to nebude moci znovu dokázat.

**Chybí Vám
recenze
z mimo-
pražských
divadel?
Pošlete!**

MARK KNOPFLER – KILL TO GET CRIMSON

Dan Jun

HUDBA

Kytarista, zpěvák, skladatel, textař a frontman nyní již neexistující britské skupiny „Dire Straits“ vydal 17. září 2007 svou pátou sólovou desku, kterou pojmenoval „Kill To Get Crimson“ („Zabíjel bych pro karmínovou“).

Knopfler se nyní zvukově dost vzdaluje od předchozí desky („Shangri-La“), jeho hudba je nyní nasměrovaná do jeho rodného Skotska. Stylově bych tuto desku zařadil do mixu všeho od skotského folku po rock a n roll. Mark se také v poslední době nechal poblouznit kytarovými tóny Hanka B. Marvinina („The Shadows“). Ve výsledku to znamená, že na řadě písniček hraje trsátkem (například výborné sólo v „Punish The Monkey“), přestože svůj typický styl, při kterém hraje na elektrické kytary prsty, asi již nikdy neopustí. Nutno zmínit, že Knopflerův hlas se za poslední dobu neuvěřitelně zlepšil, přesvědčte se sami. Celé album také provází spousta dalších (někdy i dost netypických) nástrojů, jako je příčná flétna, housle, akordeon, saxofon a trubka. To vše do sebe krásně zapadá a výsledek je opravdu vynikající. Od úvodního sladkáku, singlu „True Love Will Never Fade“, přes skotské „Heart full Of Holes“ nebo „Let It All Go“ až po písně, při kterých si člověk vzpomene na Dire Straits, jako jsou „We Can Get Wild“ či „Punish The Monkey“, nenajdete na tomto albu žádnou špatnou píseň. Musím říct, že přestože je to poměrně klidné album, společně s deskou „Sailing To Philadelphia“ je toto nejvydařenější sólovka Marka Knopflera. A to už je co říct... 09/10.

Na závěr ještě jedna potěšující zpráva, Mark na svých stránkách www.markknopfler.com zveřejnil termíny turné a v neděli 11. května 2008 opět zahraje v České republice - tentokrát v pražské Sazka Areně!!

O velkých bolestech. O dětství bez milujících rodičů, bez jistoty, bez zázemí. Anebo o přemíře jistoty, příliš jasně daných hranicích. O malinkatém prostoru pro vlastní rozhodnutí, když už člověk vstoupí – v této knize hlavně do řádu.

Mnoho z žen, které o sobě mluví v *Proměněných snech*, chvíli nosilo hábit. Většina mužů má kněžské svěcení – a ženu (nebo touhu po ní). Kniha o bolestech římskokatolické církve, o trápení poslušností a nezrušitelnými zákazy a příkazy. Ale také o síle prožívání vztahu s Bohem, o síle, jakou Bůh může dát při překonávání krizí – často primárně způsobených právě církví.

„Stala se ze mě poraněná kočka, která si líže bolavej zadek!“ - příběh „jedné třicátnice“, jejich vztahů, *iluzí a deziluzí, které přináší víra* (podtitul knihy), je nejen strhujícím osobním svědectvím slepých uliček, do nichž se člověk nechá zavést i vírou, ale také literárním dílem, zhuštěnou a čtivou výpovědí. „Vysvětluji řádovým sestřám, že feťáci...“ je zase věta sestry Lenky, která se asi neufetovala jen díky náhlé osobní konverzi. Nyní sama pracuje s drogově závislými.

Kniha Petry Dvořákové čtenáře provede českým katolictvím 80. a 90. let 20. století, viděným zezdola, skrze jednotlivé životy spojené významem hybné síly zvané víra. Lze si jen domýšlet, jak autorka ke své bakalářské práci z filozofie získávala důvěru zpovídáných, a jak z mnoha příběhů vybrala tu desítku osudů, které se staly a budou dít, dokud bude víra (a církev) náležet k lidem. Letošní cenu Magnesia Litera za publicistiku dostaly *Proměněné sny* opravdu právem.

SMS RECENZE

Když jsou vaši rodiče hluchonemí a vy jim odmalatluemocíte, váš vztah asi nebude úplně bez problému. Natož když se vaši největší vaši stane hra na klarinet. Film *Za hranici* ticha dává nahlédnout do stretu sveta zvuku a znakove reci. Mohli jste videt na sjezdu v Litomyšli.

Koncert nového Trabandu v Jimramove se celkem povedl. Melo to atmosferu a hráli hezky, usporne. Opravdu se mi ale libila jen asi tak pulka vecí, obzvlast za to stala pisnicka 0 princezne Lade a pisen s refrenem Dej mi boze dobrou zenu.

Restart - schizofrenní akce, paranoidní kamera, nesmyslný děj... film pro sebetřýznitele a automrskáče! hrůza děs

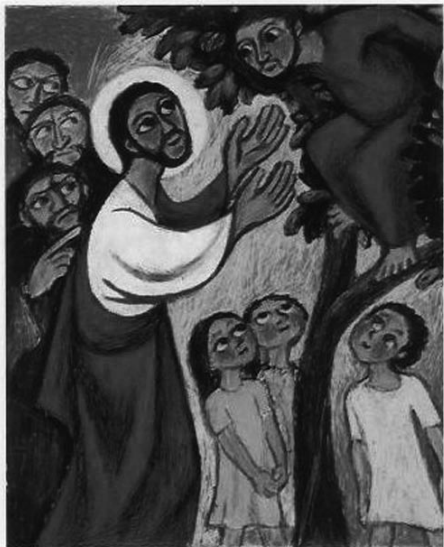
Nech slova za dveřmi, / nevěř mi, / nevěř jim, / to se tak opíjím, / neníli jiného vína. // Starý dobrý Jirka Orten a Milostná z výboru Nech slova za dveřmi z roku 2003. // Spousta něhy, dvojité tmy a odpovědi kanárkovi. // UŽUŽ 44

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zaslat na tel. číslo 724321575

O TOUZE, KTERÁ LEZE NA MORUŠI

Pavel Prejda

OBRAZY
ZE ŽIVOTA
JEŽÍŠE

Co všechno jsme už o celníku Zacheovi slyšeli: Zbohatlík. Zloděj a podvodník. Kola-borant. Vykutálený prospěchář. Bezohledný nepoctivý úředník. Zamírnákový prcek, který si své komlexy léčí na druhých lidech. Vskutku je to dost bídná postava. A přece je na něm jedna věc sympatická. Jeho touha. Ježíš jej přitahuje. Tuší, že právě On má klíče i k tomu jeho - vnějšně úspěšnému, ale uvnitř nešťastnému - životu. Proto ho vyhledává. A tolik usiluje ho alespoň zahlédnout. A když mu to zástup nedovolí, tak vylézá na strom. A je mu jedno, co si o něm druzí pomyslí. Jestli se ztrapní, jestli si na něj budou ukazovat, jestli se mu budou smát. Tohle je víc, než jenom obyčejná zvědavost. To je touha. A jenom ten, kdo po Kristu doopravdy touží, ať je jaký je, může zaslechnout: Dnes přišlo spasení do tohoto domu. ■

POVODŇOVÍ DOBROVOLNÍCI

Fanda Zbořil

ZPRÁVY

7. října se v Bělči nad Orlicí konalo školení povodňových dobrovolníků se zaměřením na práci koordinátorů skupin, které by pomáhaly při odstraňování škod způsobených záplavami a jinými přírodními katastrofami. Už je tomu deset let, co se Diakonie ČCE rozhodla pomáhat při záplavách. Nejdříve uspořádala finanční sbírku a později se rozhodla rozšířit své aktivity i na dobrovolné záchranné práce. Vznikla kartotéka lidí, kteří byli ochotni pomáhat a nyní proběhlo jejich, v pořadí třetí, školení. Na programu bylo proškolení první pomoci, povídání o integrovaném záchranném systému ČR a systému huma-

nitární pomoci Diakonie ČCE. Celé školení bylo poučné a dobře připravené. Nad celým průběhem bděl Radim Žárský, který měl na starost i duchovní program. Skvěle se mu povedlo skloubit čas suché teorie s časem pro zábavu a hry na posílení týmové spolupráce. Pro mě osobně to byl velice příjemný strávený víkend se spoustou zajímavých informací. Práce v této skupině dobrovolníků má své opodstatnění a smysl. Všem, kteří mají chuť se zapojit, jsou dveře otevřené. Budou tak moci dokázat svou solidaritu se všemi lidmi jež potká neštěstí a potřebují pomoc.

Info: *Olga Mutlová, mutlova@diakoniece.cz* ■

10.-11.11. se koná (nejen) seniorátní florbalový turnaj v Čáslavi - zahájení v 10:00 na evangelické fáře, zápisné 100Kč/os, v ceně: sportování, jídlo, nocleh, mládež, film, bohoslužby). Bližší info na <http://chrudimska-mladez.evangnet.cz/>. Přihlášky na chrudimska-mladez@evangnet.cz. Pořádá SOM Chrudimského seniorátu.

**Jsi ochoten pomáhat potřebným lidem na Jižní Moravě?
Chceš zkusit žít v ekumenickém křesťanském společenství?**

Středisko Diakonie Českobratrské církve evangelické BETLÉM hledá nové pečovatelky a pečovatele do Domova Betlém v Kloboukách u Brna.

Hledáme křesťansky orientované mladé ženy a muže (bez rozdílu vyznání) ochotné alespoň 1 rok s láskou sloužit 9 dospělým obyvatelům Domova Betlém s těžkým tělesným postižením, a to formou osobní asistence v rodinném prostředí komunity Betléma. Sociální nebo zdravotnické vzdělání (včetně kurzu pro pracovníky v soc. službách) vítáno, není však podmínkou.

Pracovní turnus: 2 týdny služby + 1 týden volna.

Kontakt: Domov Betlém, Císařova 27, 691 72 Klobouky u Brna
vedoucí Tomáš Vostřák, tel. 519 420 656 nebo 774 936 575

E-mail: vostrak@betlem.org

Internetové stránky: <http://www.betlem.org>

BUJDI

Multi-Kulti ŠPEK v České Lípě se bude konat 2. - 4. listopadu. Společná akce Ústecké a Liberecké mládeže. Různé kontinenty nám přináší různé kultury, tradice a pohledy na věc. V sobotu také tradiční sporty a promítání filmu. Cena 120,- Kč Více na <http://liberecka-mladez.evangelnet.cz>

2.-4. listopadu 2007 se budou v Libiši u Neratovic konat seniorátní dny mládeže poděbradského seniorátu. Program: Hanka Pfanová – Co může církev nabídnout? Bc. František Krampota – Sex, aids a vztahy. Dále hry, překvapení a další. Více na <http://podebradska-mladez.evangelnet.cz>

Podzimní 7 (SEniorátní Dny Mládeže) královéhradeckého seniorátu (2.-4.11.2007) Téma: Pane kam se vrátím aneb o životním poslání. Řečník: Tomáš Hoffmann (Vedoucí diecézního Centra pro mládež Královéhradecké diecéze ŘKC). V sobotu koncert: Cizí slova www.cizi-slova.wz.cz + Svěží Zelenina www.svezizelenina.ic.cz. Hlaste se na e-mailu: cerny.vilem@post.cz

Ve dnech 9.-11.listopadu se bude v Ostravě konat Ostravské listopadání, již tradiční minifestival amatérských křesťanských hudebníků. Více na <http://moravskoslezska-mladez.evangelnet.cz>

**J1 Moravskoslezský
seniorát**

Šumperk

stáří: 1946/1874
počet farářů: 5/11
kapacita: 130
délka: 25
manuál varhan: 2

**J2 Moravskoslezský
seniorát**

Krnov

stáří: 1949/1903
počet farářů: 8/11
kapacita: 300
délka: 30
manuál varhan: 2

Seminář pro pracovníky s mládeží

druhý cyklus

15.–18. listopad 2007
Horský domov Strážné (Herlíkovice)

Zveme Vás na **vzdělávací pobyt pro pracovníky s mládeží** - seminář je určen všem, kteří pracují s mládeží ve sborech a v seniorátech, stejně tak i pro vedoucí volnočasových aktivit pro mladé lidi.

Témata, kterými se budeme tentokrát zabývat:

- **Proč a jak pracujeme s mládeží – situace, kde jsme**
- **Osobnost, sebepoznání, hříbny, obdarování**
- **Outdoor (teorie i praxe)**
- **Hry (teorie i praxe)**
- **Vůdcovství**
- **Subkultury mládeže**
- **Kreativní práce s Biblií**

Programy připravují: Michal Šourek, Miki Erdinger, Filip Keller a další

Seminářem zahajujeme **druhý dvouletý cyklus čtyř seminářů** (podzim 2007 - jaro 2009), během kterých nabídneme základní průpravu a formaci těm, kteří pracují s mládeží nebo se na tuto práci připravují.

Každý vedoucí potřebuje nejen určité vědomosti, měl by být také osobností, být schopen pracovat v týmu, efektivně plánovat a vést. K dosažení a rozvíjení těchto oblastí chceme Seminářem přispět.

Jednotlivé semináře se konají ideálně během prodloužených víkendů. Letos vyšel 17. listopad na sobotu, přesto jsme se rozhodli víkend prodloužit (**začátek ve čtvrtek 15.11. večerí**). Pokud se zúčastníte jen některého ze čtyř setkání, i tak vám přinesou užitek. Lépe však bude, když absolvujete všechny. Termíny všech seminářů (prodloužené víkendy na jaře a na podzim) oznámíme nejpozději na prvním semináři.

Cena za celý Seminář je **Kč 600,-**, studenti **Kč 550,-**. Můžete požádat staršovstvo vašeho sboru nebo seniorátní výbor o příspěvek na částečnou úhradu nákladů s cestou a se Seminářem.

Přihlašujte se co nejdříve, nejpozději **do 8. listopadu**, vyplněné přihlášky zasílejte na níže uvedenou adresu

Online přihlášku najdete na: <http://mladez.evangnet.cz>

BRATRSTVO

Marriage

roč. 48/2007 číslo VIII

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické. Redakční kruh řídí Filip Keller.

Grafická úprava Štěpán Bartošek, technická redakce Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 180,- Kč, jednotlivé číslo 18,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělená registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN – 1213-9351